

Г. ДАНДЕНЪ.

То са знае. Хей! какъ викатъ оногова, който та прати да влѣзешъ въ оная кѣща.

ЛЮБЕНЪ.

Той е господарьтъ на нашата земя, господинъ виконтъ кл. . . . т. . . . пжй, поврага! никакъ си не наумявамъ какъ дяволите го викатъ А-а-а! Господинъ Клитандру.

Г. ДАНДЕНЪ.

Да не е онзи млади залюбленникъ, който сѣди? . . .

ЛЮБЕНЪ.

Да, онзи що сѣди до онезъ дървета.

Г. ДАНДЕНЪ (на страна)

За това азъ виждамъ, че отъ нѣколко деня насамъ този мазникъ се сѣди срѣщу насъ! Измаменъ съмъ както са види! (Съ гласъ). Неговото сѣседство ми дава подозрение.

ЛЮБЕНЪ.

Какъ е възможно! Той е най-честниятъ човѣкъ на свѣта. Даде ми четири златни пари само и само да отида да кажа на жената, че е влюбенъ въ нея, и че желае да добие честь да ѝ поговори. Вижете струва ли моятъ трудъ да ми са плати толкозъ скѣпно. Платата е много за този трудъ.